

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobců: a) A [redacted] S [redacted] narozený [redacted] bytem [redacted], b) J [redacted] L [redacted] narozený [redacted], bytem [redacted], c) A [redacted] H [redacted] narozený [redacted] d) V [redacted] B [redacted] narozený [redacted] bytem [redacted] e) P [redacted] Š [redacted], narozený [redacted] bytem [redacted] f) Ing. J [redacted] P [redacted], narozený [redacted] bytem [redacted] g) Z [redacted] B [redacted], narozená [redacted] bytem [redacted] i) J [redacted] G [redacted] narozený [redacted] bytem [redacted] j) P [redacted] P [redacted], narozený [redacted] bytem [redacted] všichni zastoupeni Ladislavem Ejemem, advokátem, se sídlem Eliášova 998, Česká Lípa, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o odškodnění,

t a k t o :

I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci a) částku ve výši [redacted] Kč, žalobci b) ve výši [redacted] Kč, žalobci c) ve výši [redacted] Kč, žalobce d) ve výši [redacted] Kč, žalobci e) ve výši [redacted] Kč, žalobci f) ve výši [redacted] Kč, žalobkyni g) ve výši [redacted] Kč, žalobci i) ve výši [redacted] Kč, žalobci j) ve výši [redacted] Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci a) částku ve výši 221.000,- Kč, žalobci b) ve výši 222.333,- Kč, žalobci c) ve výši 355.000,- Kč, žalobci d) ve výši 341.837,- Kč, žalobci e) ve výši 326.000,- Kč, žalobci f) ve výši 336.667,- Kč, žalobci g) ve výši 326.000,- Kč, žalobci j) ve výši 297.000,- Kč a žalobci j) ve výši 326.000,- Kč, se z a m ě t á .

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 119.855,36 Kč k rukám právního zástupce žalobců, Ladislava Ejema, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobci se žalobami, podanými k Obvodnímu soudu pro Prahu 2, domáhali náhrady nemajetkové újmy, která jim vznikla tím, že se připojili s náhradou škody k trestnímu řízení vedenému u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pod sp. zn. [REDAKCE] Shora uvedené trestní stíhání potom trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu. Došlo tak k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1, 2 a § 22 a § 31. Žalobcům tak vznikla nemajetková újma. Řízení skončilo v březnu roku 2011, když se však o skončení trestního stíhání žalobci dozvěděli až při podpisu plné moci u advokáta. Žalobce a) tak požadoval náhradu nemajetkové újmy za 18 let a devět měsíců trvající trestní stíhání, ke kterému byl jako poškozený připojen. Toto odůvodnil tak, že za první dva roky požaduje částku 15.000,- Kč za rok, za další potom 20.000,- Kč za jeden rok řízení. Uvedl, že v dané trestní věci [REDAKCE] neobdržel rozsudek, nebyl žádným jiným způsobem vyrozuměn o tom, že předmětná věc byla skončena. Nemohlo tak dojít k promlčení nároku, neboť předmětné řízení ve vztahu k žalobci nijak neskočilo. K výzvě soudu potom ještě upřesnil, že žalobce se připojil k trestnímu stíhání s částkou ve výši 125.000,- Kč, a to v roce 1994.

Co se týká dalších žalobců, tito figurovali ve stejném trestním řízení za stejné uvedené skutečnosti, neboť se jednalo o typizovanou žalobu. Rozdíly jsou pouze v době připojení se k trestnímu stíhání a ve výši částky, kterou po trestně stíhaném obžalovaném U [REDAKCE] vymáhali, a to je částka se kterou se k trestnímu stíhání připojili. Co se týká žalobce b) J [REDAKCE] L [REDAKCE] tento se připojil k trestnímu stíhání 3.10. 1995 s částkou 93.870,- Kč, žalobce c) A [REDAKCE] H [REDAKCE] se připojil k trestnímu stíhání dne 14. 8. 1992 s částkou 11.188,- Kč, žalobce d) V [REDAKCE] B [REDAKCE] se připojil dne 13. 4. 2000 s částkou 5.250,- Kč, žalobce e) P [REDAKCE] Š [REDAKCE] se připojil s částkou 5.250,- Kč dne 20. 11. 1995, žalobce f) Ing. J [REDAKCE] P [REDAKCE] se připojil s částkou 5.250,- Kč dne 9. 9. 1997, žalobkyně g) Z [REDAKCE] B [REDAKCE] se připojila s částkou 5.250,- Kč dne 14. 11. 1995, žalobce i) J [REDAKCE] G [REDAKCE] se připojil k trestnímu stíhání s částkou 52.657,50 Kč dne 31. 10. 1995, žalobce j) P [REDAKCE] P [REDAKCE] se přihlásil s částkou 5.520,- Kč dne 14. 11. 1995.

Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku dne 26. 9. 2012. Dále vznesla námitku promlčení. Uvedla, že trestní stíhání pravomocně skončilo dne 9. 3. 2010, kdy nabyl právní moci rozsudek Vrchního soudu v Praze, ze dne 9. 3. 2010, sp. zn. [REDAKCE]. Žalobcům konečné rozhodnutí ve věci nebylo zasíláno z toho důvodu, že poškození si na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 31. 3. 2008, nezvolili společného zmocněnce a tímto postupem se vzdali výkonu veškerých práv poškozeného v rámci předmětného trestního stíhání včetně právo na doručení rozhodnutí. Žalobce tak byl srozuměn s možností, že v případě si nezvolí zmocněnce, nebude moci vykonávat právo poškozeného v předmětném trestním stíhání. Bylo v zájmu žalobce, aby se o průběh trestního řízení zajímal.

Soud vzal za prokázaný ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem jeho průběh tak, že co se týká konkretizace jednolitéch poškozených má sodu z a prokázané připojení s k trestnímu řízení z protokolu o výsledku svědka Ing. J [REDAKCE] P [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] s tím, že se připojuje s částkou 5.250,- Kč. Dále z č. I. 4055, jedná se o protokol o výsledku svědka poškozené dr. Z [REDAKCE] B [REDAKCE], která se připojila taktéž s částkou 5.250,- Kč, a to dne 14. 11. 1995. Dále z č. I. 4973, protokol o výsledku svědka poškozeného J [REDAKCE] G [REDAKCE] který se připojil dne 31. 10. 1995 s částkou 5.250,- Kč a 47.407,50 Kč. Dále z č. I. 4528, protokol o výsledku svědka P [REDAKCE] P [REDAKCE] ze dne 14.11. 1995, který se připojil s částkou o náhradu škody ve výši 5.250,- Kč, dále z č. I. 3533, protokol o výsledku svědka poškozeného Ing. V [REDAKCE] B [REDAKCE] ze dne 13. 4. 2000, který se připojil s částkou 5.250,- Kč, dále z č.

1. 1405, protokol o výslechu svědka poškozeného, ze dne 9. ledna 1995, A. H. který se připojil s částkou 11.188,- Kč, dále z č. l. 4763, protokol o výslechu svědka poškozeného ze dne 5. října 1995, J. I. který se připojil s částkou 93.870,- Kč jak vyplývá z č. l. 4765. Dále z č. l. 1561, protokol o výslechu svědka poškozeného ze dne 23. 5. 1996, A. S. který se připojil s částkou 125.000,- Kč a dále č. l. 4287, je to Š. , protokol o výslechu svědka ze dne 20. 11. 1995, který se připojil s částkou 5.250,- Kč.

Soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou promlčení nároku a dospěl k závěru, že k promlčení uplatněného nároku nemohlo dojít a také nedošlo, neboť ve vztahu k žalobcům předmětné řízení doposud neskočilo, neboť jim nikdy nebyl zaslán rozsudek trestního řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem kde také bylo rozhodnuto o nároku žalobců v postavení poškozeného. Tento výrok tak nemohl ani nabyt právní moci ve vztahu k žalobci. Co se týká tvrzení žalované tím, že žalobci nereagovali na usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2008, se vzdali práv poškozených. S tímto soud nesouhlasí. Je nutné vycházet z úpravy § 130 trestního řádu týkající se doručování, a to za situace, kdy není společný zmocněnec, má být doručování přímo poškozeným. V této souvislosti je nutné zabývat se ust. § 45a trestního řádu týkající se právě doručování poškozenému. Soud tak má za to, že ze strany Krajského soudu v Ústí nad Labem došlo k postupu, který nemohl založit nabytí právní moci výroku týkající se poškozených, neboť poškozeným rozhodnutí doručováno nebylo. Pouhým usnesením o nutnosti zvolení si společného zástupce v žádném případě poškození neztratili svá práva, která mají v trestním stíhání. Naopak za situace, kdy soud sám nejmenoval společného zmocněnce pro všechny poškozené (a to nejmenoval, jak vyplývá z trestního spisu), potom nedošlo k žádnému jinému zvratu, žádnému jinému postupu, který by se týkal procesních práv poškozených. Poškození zůstali poškozenými, kteří jednali dále sami za sebe a bylo jim také nutné doručit konečné rozhodnutí ve věci, což jak vyplývá ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem učiněno nebylo. Soud tak má za to, že vůči žalobcům tak trestní řízení Krajského soudu v Ústí nad Labem skončeno nebylo a lze tak uvěřit tvrzením žalobců o tom, že o skutečnosti, že dané trestní stíhání bylo skončeno, se dozvěděli teprve od svého právního zástupce, dne 25. 9. 2012, a to již vzhledem k tomu, že žalovaná tato tvrzení nijak nevyvracela. Soud tak dospěl k závěru, že nárok žalobců není promlčen.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“).

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se

zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Možnost odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., s účinností od 27.4.2006 (§ 31a zákona). Byl tak naplněn závazek vyplývající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 41 Úmluvy, jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přizná Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva na vnitrostátní úroveň. Toto je obsaženo i v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. Z uvedených důvodů, má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva zakotveného již Úmluvou, jeho rozhodování vychází z kritérií ustavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a to tak aby výklad pojmu *přiměřenosti lhůty* k projednání a rozhodnutí věci odpovídal výkladu podávanému ESLP.

Soud se tak zabýval délkou řízení ve smyslu judikatury ESLP s tím, že tato je nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud posuzoval řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). I v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (viz rozsudek ESLP ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne 21.6.2005, z něž plyne, že celkovou délku doby řízení nelze zdůvodňovat mj. opakovaným meritorním rozhodováním soudů, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších instancí pro pochybení, jenž jim byla vytýkána). Do celkové doby řízení pak soud započítává i řízení o dovolání a rovněž řízení o ústavní stížnosti (viz Houfová proti České republice). Z judikatury Soudu plyne, že porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě lze konstatovat, jak již shora vyloženo, i v průběhu dosud neskončeného řízení, je-li zjevné, že již jeho dosavadní délka není vzhledem k okolnostem případu přiměřená. Uvedené akceptuje i vnitrostátní úprava, která možnost podání žaloby na odškodnění nepřiměřené délky řízení neomezuje pouze na řízení již pravomocně skončená.

Soud se dále zabýval skutečností zdali v předmětném řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem [redacted] vůči žalobcům, jako poškozeným, došlo ke vzniku

odpovědnostního titulu, jímž je nepřiměřená délka daného trestního stíhání. Soud má za prokázané ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem [redacted] průběh daného řízení a z něj má za prokázané skutečnosti, že žalobce a) se připojil k trestnímu stíhání v roce 1994, žalobce b) potom 3. 10. 1995, žalobce c) dne 14. 8. 1992, žalobce d) 13. 4. 2000, žalobce e) dne 20. 11. 1995, žalobce f) dne 9. 9. 1997, žalobkyně g) dne 14. 11. 1995, žalobce i) dne 31. 10. 1995, žalobce j) dne 14. 11. 1995. Soud má dále za prokázanou skutečnost, že trestní stíhání, co se týká pravomocného skončení vůči poškozeným doposud trvá, neboť vzhledem k absenci doručení tohoto rozhodnutí jednotlivým poškozeným tyto výroky nemohly nabýt právní moci. Soud tak dospěl k závěru, že žalobci byli v procesním postavení poškozených, účastnili se shora uvedeného trestního řízení. Jak bylo shora uvedeno, připojovali se s náhradou škody. Následně bylo rozhodnuto rozsudkem o trestném činu žalobce bylo rozhodnuto i o nárocích některých jednotlivých poškozených. Předmětný rozsudek nebyl žádnému žalobci vůbec zaslán. Z obsahu spisu nevyplývá ani to, že by žalobce v postavení poškozeného měl svého zástupce, kterému by měl být tento rozsudek zaslán.

Soud se dále zabýval celkovou délkou daného řízení. Zde dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že řízení vůči jednotlivým žalobcům doposud trvá, i vzhledem k charakteru spisu má soud za to, že trestní řízení vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pod sp. zn. [redacted] je zatíženo nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení a žalobcům tak vznikla nemajetková újma. Soud dále postupoval dle kritérií uvedených § 31a odst. 3 zákona 82/1992 Sb. a zabýval se nejprve celkovou délkou daného řízení. Vůči žalobci a) se tak jednalo o délku řízení 19 let, vůči žalobci b) potom 18 let, vůči žalobci c) potom délka 21 let, vůči žalobci d) 13 let a pět měsíců, vůči žalobci e) 18 let, vůči žalobci f) cca 16 let, vůči žalobci g) cca 18 let, vůči žalobci i) cca 18 let a stejně tak i vůči žalobci j). Soud potom tuto délku řízení poměřoval kritérii přiměřenosti. Soud má za to, že taková to délka řízení sama o sobě je již délkou nepřiměřenou, aniž by zde soud musel zkoumat jednotlivé konkrétní okolnosti průběhu daného trestního stíhání. Co se však týká samotného trestního řízení, soud přihlédl v rámci dalších kritérií ke složitosti, a to zejména skutkové a procesní, a to vzhledem k tomu, že v daném trestním stíhání figurovalo několik desítek poškozených, kdy zde byly jednotlivě zjišťovány jejich nároky. Stejně tak právě vůči počtu poškozených se sestávalo trestní řízení i z velkého počtu skutků, pro které byl původní obžalovaný také trestně stíhán. Samotné tyto dva faktory právě zapříčinily celkovou délku řízení, byť vůči trestně stíhanému toto skončilo již 9. 3. 2010, má soud za to, že však vzhledem právě k absenci doručení potom vůči jednotlivým účastníkům, je nutné považovat za to, že trestní stíhání doposud trvá, neboť jednotliví poškození mají svá procesní práva, která jim přísluší k jejich nepřiznaným nárokům v rámci předmětného rozsudku.

Soud právě posuzoval dané délky řízení u každého ze žalobců zvlášť, a to vzhledem k judikatuře, a to Nejvyššího soudu 30 Cdo 725/2011, kdy se odškodňuje právě nejistota, za účelem náhrady nemajetkové újmy způsobené nepřiměřeně dlouhým řízením, je kompenzace stavu nejistoty, do níž byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a byl v ní byl tak udržován. Odškodňovaná újma způsobená nejistotou ohledně výsledku řízení. Tato nejistota je nutně spojena s okamžikem, kdy se poškození o zahájení řízení, nebo o tom, že řízení probíhá, také dozví.

Soud posuzoval u jednotlivých žalobců okamžik, kdy se jako poškozený připojil k danému trestnímu stíhání a od tohoto je potom vypočetl délku řízení, po kterou žalobci tato nejistota vzniká a s ní spojenou také nemajetkovou újmu. Co se týká základní částky, kterou soud považuje jako částku přiměřenou a možnou reparovat vzniklou nemajetkovou újmu, soud postupoval dle rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 1320/2011 s tím, že má za to, že právě celková délka daného řízení je již naprosto extrémní, když dosahuje délku kolem 18 až 20 let. Soud má za to, že z tohoto důvodu je nutné přiznat částku vyšší než částku 15.000,- Kč za jeden rok řízení. Soud má za to, že takovou částkou je potom částka [redacted] Kč za jeden rok řízení, za první dva roky potom částka poloviční. Pokud se jedná o ohraničení celkové

doby namítaného řízení, rozhodné období začalo běžet u jednotlivých žalobců jak je shora uvedeno a dosud neskočilo. Trvá ke dni vyhlášení rozsudku. Právě uvedenou dobu soud poměřuje kritérii přiměřenosti, a to bez ohledu na to, že v žalobě je vymezena doba kratší a celková doba řízení ke dni vyhlášení rozsudku při posuzování přiměřenosti nemohla být ani předmětem předběžného projednání. Podle ustanovení § 154 odst. 1 o. s. ř. platí, že pro rozsudek je rozhodující stav v době vyhlášení. Soud dále ještě poměřoval kritérium významu řízení pro jednotlivé účastníky.

Co se týká právě trestního stíhání a postavení poškozených v daném trestním stíhání, soud má za to, že je zde nutné přihlížet k tomu, že ani jeden z poškozených se víceméně o průběh daného trestního stíhání nijak výrazně nezajímal. Co se týká dalšího, z podaných žalob jasně vyplývá, že žalobci se o tom, že ve věci byl vyhlášen rozsudek, dozvěděli teprve od svého právního zástupce v okamžiku, kdy podepisovali plné moci. Z tohoto vyplývá, že žalobci neměli nějak výrazný zájem na tom, aby se na výsledku daného trestního stíhání, ani na možné faktickém vymožení částek, se kterými se k danému trestnímu stíhání také připojili. Žalobci sami ani nějaký zvýšený význam daného řízení pro ně netvrdili, naopak soud má za to, že význam takového to trestního stíhání, nebo tohoto trestního řízení pro jednotlivé žalobce byl minimální, když neměli sami zájem po dobu zhruba 20 let o žádné informace týkající se vůbec stavu a skončení řízení, ve kterém sami figurovali. Dále je nutné také přihlídnout ke skutečnosti, že se jedná o specifickou záležitost, neboť se u žalobců nejedná o účastníky řízení, ale o osoby zúčastněné na daném trestním řízení a s tím také spojený omezený okruh jejich práv a povinností. Sami poškození do daného trestního řízení nijak nezasahují, mají právo podávat odvolání proti rozhodnutí o jejich nároku, nicméně žádná další práva jim trestní řád víceméně nepřiznává. I z tohoto důvodu potom lze jen těžko poměřovat, jakým způsobem mohli zasáhnout a případně urychlit trestní stíhání. Právě vzhledem k tomu, že se k tomuto specifickému a i ke specifickým trestního stíhání a trestního řízení má soud za to, že je nutné také přihlížet k charakteru řízení, ve kterém žalobci byli připojeni.

Dále soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 3370/2011 a 30 Cdo 3412/2011 s tím, že přiznaná částka zadostiučinění by měla odpovídat významu řízení pro poškozeného v dané věci vyjádřené výši požadované částky, která nemusí být víc než je v penězích vyjádřený předmět daného řízení. K tomuto ještě III. US 1320/2010 a 30 Cdo 3026/2009. Soud právě i tímto kritériem přiměřenosti potom posuzoval u jednotlivých žalobců význam daného řízení pro připojeného poškozeného (žalobce). Co se týká žalobce a) tento se připojil k trestnímu stíhání částkou 125.000,- Kč. V rámci daného trestního řízení, jako poškozený figuroval po dobu cca 19 let. Soud tak přiznal částku [REDAKCE] Kč za každý rok připojení se k trestnímu stíhání do vyhlášení rozsudku, za první dva roky částku poloviční. Dospěl tak k celkové částce 360.000,- Kč. Soud dále právě poměřoval hlediskem přiměřenosti a významu řízení pro žalobce tuto uvedenou částku a dospěl k závěru, že jak již bylo shora uvedeno obecně ke všem žalobcům, ani tento žalobce se nijak dál nezajímal o průběh trestního řízení, ve kterém byl jako poškozený připojený. Nezajímal se o to, jestli je skončené. Nezajímal se ani o žádné další jiné skutečnosti. Stejně tak částka 125.000,- Kč je částka, která je zhruba třetinou částky, která by dle shora uvedeného výpočtu měla být přiznána. Soud s odkazem na shora uvedenou judikaturu však dospěl k závěru, že je nutné poníženi takto vypočtené částky právě z důvodu evidentně nízkého významu řízení pro žalobce, neboť ani částka, která byla předmětem řízení nebyla takto vysoká, stejně tak žalobce neprojevil žádný zájem o to, jak trestní stíhání funguje. Soud tak dospěl k závěru, že je namístě ponížiti takto vypočtenou částku o [REDAKCE] %, a to právě z důvodu nízkého významu řízení pro žalobce. Soud tak dospěl k částce [REDAKCE] Kč, která představuje přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou trestního řízení, ve kterém žalobce figuroval jako poškozený a koresponduje i usneseními Nejvyššího soudu 30 Cdo 3370/2011 a 30 Cdo 3412/2011.

Dle stejného vzorce soud vypočetl i další náhrady nemajetkové újmy.

Co se týká žalobce b), tento se připojil s částkou 93.870,- Kč. Řízení trvalo zhruba 18 let. Soud tak opět na základě shora uvedeného modelu došel k celkové částce 340.000,- Kč, avšak z důvodu nízkého významu řízení pro žalobce potom tuto opět понížil o ■ % a dospěl tak k částce ■ Kč, kdy soud má za to, že i tato částka je přiměřeným ekvivalentem zadostiučinění, a to vzhledem jak k nízkému významu řízení pro poškozeného a i přiměřená vzhledem k částce, se kterou byl žalobce připojen, a to částce skoro 100.000,- Kč.

Co se týká žalobce c) tento se připojil již v roce 1992, trestní stíhání tak trvalo zhruba 21 let. Připojil se částkou 11.188,- Kč. V tomto případě co se týká samotného významu řízení pro žalobce, obecně opět soud odkazuje na skutečnost, že se žalobce nijak nezajímal o průběh daného trestního stíhání a zejména zde soud přihlédl k výši uplatněné částky, a to 11.188,- Kč, kdy při aplikaci shora uvedeného modelu by žalobci náleželo zadostiučinění ve výši 400.000,- Kč. Soud dospěl k závěru, že taková to částka zadostiučinění je částkou naprosto nepřiměřenou, byť je zde použit shora uvedený model. Soud tak dospěl k závěru, že je nutné понížít danou částku minimálně o ■ % a dospěl tak k částce ■ Kč, kterou jako přiměřené zadostiučinění žalobci přiznal.

Co se týká žalobce d), tento se připojil jako poškozený až v roce 2000. Trestní stíhání trvalo 13 let a pět měsíců a částka, se kterou se připojil, byla 5.250,- Kč. Soud opět odkazuje na obecné zdůvodnění nízkého významu řízení pro účastníky a v tomto případě také vzhledem k přihlédnutí k velmi nízké částce, se kterou se žalobce připojil. Žalobce ani nijak netvrdil, že by se jednalo o částku, která by měla nějaký zásadní význam v jeho životě, na které by byl životně závislý, a to tak, aby soud neměl přistoupit k procentuálnímu понížování vypočteného zadostiučinění z důvodu významu řízení pro účastníky. Soud tak opět dospěl k celkové částce 248.300,- Kč, kdy opět zde vzhledem k velmi nízké částce, se kterou se žalobce k řízení připojil. Soud dospěl k závěru, že je nutné vypočtené zadostiučinění понížít o ■ %. Dospěl tak k částce ■ která je částkou přiměřenou.

Co se týká žalobce e), tento se připojil v roce 1995. Byl připojen v daném řízení po dobu 18 let, opět s částkou 5.250,- Kč. Soud opět použil shora uvedený stejný vzorec. Dospěl tak k částce 340.000,- Kč, kterou však také понížil o ■ % z důvodu velmi nízkého významu řízení pro žalobce a dospěl tak k částce ■ Kč.

Co se týká žalobce f), tento se připojil v roce 1997, taktéž částkou 5.250,- Kč. Celková základní částka by tak byla 300.000,- Kč. Soud opět понížil vzhledem k velmi nízké částce a tím pádem i k nízkému významu řízení pro žalobce o ■ %. Dospěl tak k částce ■ Kč.

Co se týká žalobkyně g), tato se připojila dne 14. 11. 1995. Trestní řízení tak trvalo 18 let, připojila se s částkou 5.250,- Kč. Soud opět přiznal částku ■ Kč a toto se týká i žalobce j), neboť i tento se připojil stejného dne se stejnou částkou. Soud tak poukazuje na stejný výpočet jako u žalobce e).

Co se týká žalobce i), tento se připojil v roce 1995. Řízení tak trvalo pro něj zhruba 18 let. Připojil se s částkou 52.657,50 Kč. Jednalo se tak o celkový výpočet, 340.000,- Kč za 18 let trvajícím řízením, kdy soud nicméně vzhledem opět k výši částky s odkazem na shora uvedenou judikaturu přikročil k procentuálnímu понížení, a to o ■ %. Soud tak dospěl k částce přiměřeného zadostiučinění ■ Kč, kterou považuje za částku přiměřenou, a to vzhledem k výši částky, se kterou byl žalobce připojený.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. Soud přiznal odměnu dle vyhl. 177/96 Sb., Za žalobce a/ by odměna za úkon právní služby činila 6860 Kč, celkem 4 úkony (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast na 2 jednáních) a 4 režijní paušály, celkem 34654,40 Kč, žalobce b/ by odměna za úkon právní služby činila 6540 Kč, celkem 4 úkony a 4 režijní paušály, celkem 33105,60 Kč, u žalobce c/ by odměna za úkon právní služby činila 2700 Kč, celkem 4 úkony a 4 režijní paušály, celkem 14520 Kč, u žalobce d/ by odměna za úkon právní služby činila 2100 Kč, celkem 4 úkony a 4 režijní paušály, celkem 11616 Kč, u žalobce e/, g/, j/ by odměna za úkon právní

služby činila 2460 Kč, celkem 4 úkony a 4 režijní paušály, celkem 13358,40 Kč, u žalobce i/ by odměna za úkon právní služby činila 2300 Kč, celkem 4 úkony a 4 režijní paušály, celkem 12584 Kč, u žalobce i/ by odměna za úkon právní služby činila 3820 Kč, celkem 4 úkony a 4 režijní paušály, celkem 19940,80 Kč. Dopravné, a to osobním vozidlem při průměrné spotřebě 5,6 l/100 nafty na 100 km, při ceně 36,50 Kč za litr, dále koeficient 3,6, celkem 220 km za cestu Česká Lípa – Praha a zpět za jednu jízdu, tak 1.232,- Kč. Jednalo se o dvě jízdy k jednáním a soudu. Dále promeškaný čas za osm půl hodin, celkem 800,- Kč, dále DPH.

Soud nepovažuje za důvodné navýšení na dvojnásobek z důvodu studia spisu k důkazům a tvrzení. Dostatečná tvrzení a navrzení důkazů je povinností právního zástupce účastníků. Soud nepovažuje za důvodné doplnění žaloby, ta měla být perfektní již v době podání.

Soud neuznal úkon, kterým by měla být žádost k před soudní fází tj. výzva proti straně k plnění. Soud si je vědom, že takovou výzvu je možno požadovat právě plnění jako úkon právní služby, je nutné vyjít ze zákona č. 82/98 Sb., který zákonem naprosto speciálním, nejedná se tam v žádném případě o před žalobní výzvu žalované k plnění, ale o před žalobní uplatnění nároku podle požadavku zákona ust. §14 odst. 3 zákon č. 82/1998 Sb. a §15 odst. 2 zákon č. 820/1998 Sb., ve spojení s ust. § 31 odst. 4 uvedeného zákona, kdy poškozený nemá právo na náhradu nákladu zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu. Před žalobní uplatnění daného nároku tak není před žalobní výzvu, za kterou by příslušely náklady řízení, neboť toto jej ze samotného znění §31 odst. 4 zákon č. 82/98 Sb. vyloučeno.

Soud dle ust. § § 12 odst. 4 vyhl. 177/96 Sb. snížil odměnu o 20 %. Celkem částka 119855,36 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze dne 20. září 2013

JUDr. Ondřej Růžička
soudce